

Mentem, és a gondolat kínozott...

Zákány Antal

Eszembe jut, hogy
halott az apám...
Meghalt, volt, nincsen
(nyugosztalja őt az isten),
minek mondatni
érette misét?
... az előbb,
tizenkettőkor, éjjel,
a városban jártam,
a lelkek félelmes őserdejében,
amelyből egyszer egy állat,
a gyűlölet, minden virágot kitép...
... mentem, és a gondolat kínozott,
(odajutottam,
hogy magamban sem bízok),
tépett a gond: mi vagyok én?
Göggös úr, vagy alázatos szolga?
A lámpák, ezek a hamis holdak
hogy bősztettek, hogy fájtak!
Féregszemek undokul égtek,
a te két szemed milyen kék,
s engem az édennél zordabb,
sivárabb és zártabb
tájakra ámitottak...
O, mily kegyetlenül zárt,
darabos, kemény és rejtelmes
sziklaállapotba fogva
él itt előttem, bennem
a fogalmad
amelyről ostobán sokszor hittem,
hogy föl van oldva,

s hogy oly könnyed, lágy,
 mint a fűszálon, az estben
 a csillogó harmat...
 Emlékszem, utasok
 mentek mellettem el...
 Nehezen mentek,
 mint öszvér a dombra,
 árnyékuk, az óriás,
 a hamis, rít napoktól sokszorozva
 követte őket a házak festett,
 piszkos falán
 s a járda piszkosabb tenyerén...
 Úgy tűnt, az egész világ
 megérkezett — egyedül te
 nem jöttél, nem...
 Otthon vagy, vársz...
 Üres lett a tér, az utca...
 Kóbor ebek sem gyülekeztek —
 féltem, hogy magam maradtam
 a titokkal kötve,
 hogy már senki föl nem oldoz,
 maradok az éjszaka foglya —
 s jött egy élőlény mégis,
 lakója egy más égi létnek,
 nyakában a turisták örök örve,
 a „Leica”,
 jobbján siklott a tranzisztoros —
 Ó, szörnyű titok egy dobozba fogva! —
 hozta felém a mindenséget...
 Ha nem röhög rám
 az Univerzum — sírtam volna...
 De ez a titok úgy elborzaszt,
 úgy elbájol,
 és lelkemből minden
 fenyítő bűt kitep...
 Elment, és meg sem kérdezhettem tőle:
 „Miből él az én szegény,
 nagy családom —
 az emberiség?”

